

မြန်မာ့စာပေ

အပင်းသစ်

နုလုံးသားတစ်ခုအပိုဆုပေးပါ

၁၀၀၀
၁၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

အပ်တစ်ဖျားကြောင့်
ပူဖောင်းပေါက်သလိုမျိုး
ကိုယ့်စကားတစ်ခွန်းကြောင့်
သူတစ်ပါး ထိခိုက်နာကျင်တာမျိုး
မဖြစ်ပါစေနဲ့ ။
ပါးစပ်က ထွက်တာ
လေပဲဆိုပေမယ့်
အဲဒီလေကြောင့်
ဘဝတစ်ခု ပျက်သွားနိုင်သလို . . .
နှလုံးသားတစ်ခု သေဆုံးသွားနိုင်ပါတယ် . . . ။

မင်း မညာပါနဲ့ ။ ပါးစပ်က မဟုတ်ဘူး ဆိုပေမယ့်

မျက်လုံးက ဝန်ခံတာ ကိုကိုသိတယ်။ မင်း . . နွေရိပ်သွင်ကို ဘယ်
လောက်ချစ်လဲဆိုတာလည်း ကိုကိုသိတယ်။ မင်းက ရာဇဝင်ထဲက လက္ခ
ဏာ ကို အားကျနေတာလား ညီ။ ရာဇဝင်ဆိုတာ ဟိုး...အတိတ်ဟောင်း
မှာ ကျန်ခဲ့ပြီကွ။ မင်း သိထားဖို့ က အချစ်ဆိုတာ ပြန်တောင်းလို့ ရကော
င်းတဲ့ အရာ မဟုတ်သလို ပေးရင်လည်း ပြန်ယူခိုင်းလို့ ရတဲ့ အရာမှ မ
ဟုတ်ဘဲ ညီရယ်။

စစ်နိုင်သွေး

အစ်ကိုရဲ့ ချစ်သူကိုမှ ...

ရူးရူးမှူးမှူး ထပ်ချစ်မိတဲ့ ပိုင်။ တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ဒီလောက်ရှိပြီး ဆုံပေးတဲ့ ကံကြမ္မာကို မုန်းလိုက်တာ။ အခုတော့ ပြိုင်ပွဲမဟုတ်ပါဘဲ ဘယ်သူရူး လို့ ဘယ်သူနိုင်မှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ။ ပိုင်က တော့ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မနိုင်ချင်သလို ကိုယ်လည်း မရူးချင်ပေမယ့် ကိုယ့်အသည်းကိုပဲ ဆွဲ ထုတ်လိုက်ပါတော့မည်လေ။

စစ်ပိုင်သွေး

သူ ရိပ်အချစ်ကို မယုံတာ။ ရိပ်ရဲ့ သစ္စာတရားကို စော်ကားလိုက်တာ။ ။ အရင်က ကိုစစ်နိုင်သွေးနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ရိပ်က ကိုယ်မှန်တယ်ထင်လို့ လျှောက်တဲ့ လမ်း ရှေ့မှာ ချောက်ပဲရှိရှိ အသေခံပြီး ခုန်ချလိုက်မှာ ။ ဘယ်တော့မှ နောက်ကြောင်း ပြန်မလှည့်ဘူး။ ကိုယ့်ချစ်သူကို သူများ ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ပေးဖို့ အတွက် နင် အတိတ်မေ့ချင်ဟန်ဆောင်နေဖို့ မလိုဘူး ပိုင်။

နွေရိပ်သွင်

အခန်း (၁)

“ဝေါ”

“ဦး”

“ကျလိ ... ကျလိ”

“ဂျိမ်း”

လေရောမိုးရောအပြင် လျှပ်စီးတွေကလည်း တဝင်းဝင်း လက်နေသဖြင့် ပြတင်းတံခါးကို ထပ်တံရင်း အပြင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေက နာကျင်ကြေကွဲစွာ။ မျက်ဝန်းတွေနှင့် လိုက်ဖက်ညီအောင် နှုတ်ခမ်းသား ထူပြည့်ပြည့်လေးကလည်း တင်းတင်းစေ့စေ့ပေါ့ပဲ။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာ ထားခဲ့ချင်ပေမယ့် မေ့လို့ မှ မရဘဲလေ။ ပြန်တွေးမိတိုင်း ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်ရ၏။

ဒီလိုရာသီ

ဒီလိုနေ့မျိုး

ဒီလိုမိုးတွေရွာပြီး လျှပ်စီးတွေ လက်တိုင်း ...

နှလုံးသားဗဟိုတည့်တည့်မှာ အိုင်ထွန်းနေတာ သွေးစက်တွေလားတော့ မသိ။ သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုပြီး ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောရက်တာ သူ။ ကြင်နာပါ့မယ်ဆိုတဲ့ လက်ကပဲ ဓားထက်ထက်နဲ့ ကိုယ့်ရင်ကို ခွဲခဲ့တာ အခုထိ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်နေတုန်းပါပဲ။ ကိုယ်ကလည်း ခုတော့ သူ့ကို ဘယ်လောက်အထိ မုန်းသလဲဆိုရင် ...

စစ်ဆိုတဲ့ အသံဆို ...

ရေတောင် စစ်မသောက်ချင်။ တစ်ခုခုဝယ်ပြီဆိုလည်း ဈေးမဆစ်ဘဲ ကျသလောက် ပုံချပေး တာမျိုးလေ။ တစ်ယောက်မကောင်းလို့ အကုန်လုံးကို ပေါင်းပြီး မြင်လိုက်တဲ့ အမြင်ထဲမှာ ယောက်ျား အားလုံးက သစ္စာမရှိ၊ ကတိမတည် ... လေကို မဝယ်ရတိုင်း ပေါပေါလောလောသုံးတဲ့ သူတွေပါပဲ။

အချစ်တဲ့ ...

မခေါ်ဘဲနှင့်လာ၊ မနှင်ဘဲ ပြေးခဲ့ပြီး နူးညံ့သလိုနဲ့ နှလုံးသားကို လက်ကြမ်းကြီးနဲ့ ဆွဲညှစ် လှုပ်ခါသွားခဲ့တာ ခံလိုက်ရသူ ရင်ထဲတော့ မချိမဆန့်။ အစကောင်းပြီး အနှောင်းမသေချာတဲ့ အရာဟာ အချစ်ပဲပေါ့ ။ ကိုယ့်အချစ်ကို မရခင်တော့ သူတို့ မှာ ရူးတော့မလိုလို၊ သေတော့မလို လို။ တုံ့ပြန်မှုပေးလို့ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း စူးစူးနှင့်နှင့်လည်း ဖြစ်ရော သူ တို့ ဘက်က သွေးအေးပြီး ဥပေက္ခာပြုတတ်ကြတာ ယောက်ျားတွေရဲ့ ကွန်ရက်တစ်ခုလား။

မှတ်မိပါသေးတယ်။

ကိုယ့်ရင်ထဲက အချစ်တွေကို ဖယ်ထုတ်ပြီး သူ အမုန်းတွေကို အစာ သွပ်ပေးခဲ့တဲ့ နေ့ပေါ့။ အဲဒီနေ့က ခုလိုပဲ လျှပ်စီးတွေ တဝင်းဝင်းလက်ပြီး မိုးတွေ အရမ်းရွာနေခဲ့သည် လေ။ ကိုယ့်ချစ်သူကို ဘေးမှာ ထားပြီး အခြားမိန်းကလေးကို ဂရုစိုက်ခဲ့သည့်အပြင် စသလို နောက်သလိုနဲ့ အတည်ပြော ခဲ့တဲ့ စကားကြောင့် အဲဒီနေရာမှာ တင် ကို ယ့်နှလုံးသားက တစ်စစီ ပဲ့ကြွေသွားခဲ့တာ။

အခု ...

နွေရိပ်သွင်ဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ ရင်ထဲမှာ နှလုံးသားမပါ ရင်ဗလာနဲ့ ဖြစ် နေခဲ့တာ ကြာပြီကောလေ။

အဲဒီနေ့က ...

ဂမုန်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို သူ့သူငယ်ချင်းဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ နေ့ပါပဲ။ ချစ်သူနဲ့ ချိန်းတွေ့တဲ့ နေရာကို မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ ပါဆိုပြီး သူငယ်ချင်းကို ခေါ်လိုက်သည် လေ။ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကြပြီ ဆိုကတည်းက အဆင်မပြေစရာတွေ ဖြစ်လာခဲ့တာက ...

“ဂမုန်း”

“ဟင်”

“ခဏနော်”

ဂမုန်းကိုတော့ ခဏနော်လို့ ပြောပြီး ကိုယ့်ကိုတော့ ဂရုမစိုက်သလို ဘာမှ မပြောဘဲ ထသွားခဲ့ တာ။ ပြန်လာတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် မုန့်ပန်းကန်ပါ လာပြီး စားပွဲထိုးလေးလက်ထဲ မှာ တော့ ကော်ဖီနှစ်ခွက်ပါ။

“ရော့ ... ဂမုန်း ... နင်က ကော်ဖီကို အေးမှ သောက်တတ်လို့ နာရီဝက်လောက်စောပြီး ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖျော်ပေးထားတာ၊ ငါ့လက်ရာနော် ... သေသေချာချာ အရသာခံပြီးမှ သောက်”

ဂမုန်းရှေ့ကိုကျတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် သယ်ဆောင်လာတဲ့ ကော်ဖီကို သူ့ကိုယ်တိုင်ချပေးပြီး ကိုယ့်ရှေ့ကိုကျတော့ စားပွဲထိုးလေးပဲ ချပေးခဲ့တာလေ။ အဲဒီအထိတော့ နွေရိပ်သွင် သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဆိုပြီး နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

“ရိပ်”

“ဟင်”

“မှတ်ထားနော်၊ ဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ... အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဂမုန်းစံတဲ့ ၊ သူက မနေ့ကမှ ဂျပန်ကနေ ပြန်ရောက်လာတာ”

သူငယ်ချင်းဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးရင် ရပြီပေမယ့် အချစ်ဆုံးဆိုတာကို ထည့်ဖြစ်အောင် ထည့်ပြောလိုက်သေးတာ ဘာသဘောလဲ။ စိတ်ထဲမှာ ခိုးလိုဦးလု ဖြစ်သွားပေမယ့် နွေရိပ်သွင်လည်း ခံလိုက်ပါသေးသည် ။ အပြုံးနှင့်ပဲ။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဂမုန်းစံ”

“ဂမုန်း”

“ဟင်”

“သူနာမည်က နွေရိပ်သွင်တဲ့ မှတ်ထားနော်၊ ငါ့ရည်းစားလေ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“ဟင်”

နွေရိပ်ကိုယ်လေး မတ်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ သူငယ်ချင်းကျတော့ အချစ်ဆုံးလို့ ထည့်ပြောပြီး ချစ်သူကိုကျတော့ ရည်းစားတဲ့ ။ ရင်ထဲမှာ ဆိုးဆိုးဆစ်ဆစ်တွေက စ လာပြီ။ ရည်းစားဆိုတာ ချစ်သူ ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ချင်း တူပေမယ့် လေးနက်မှုရှိတာချင်းက တူမှ မတူဘဲလေ။

စိတ်ကို ဖြေသိမ့်ဖို့ အတွက် ကော်ဖီကို ငုံ့သောက်လိုက်တော့ ...

“ဖွီး”

“ဟင်”

“ဟာ”

“အား ... သေပါပြီ”

ကော်ဖီက ပူလွန်းတာကြောင့် ဖွီးခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်တာသည် ဘေးလူတွေအတွက်တော့ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်သွားမှာ ကျိန်းသေပါ ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်အတွက်တော့ ကရုဏာ သက်ပြီး ကြင်နာစရာ မဟုတ်ဘူး လား။ နွေရိပ်က သူ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားမယ် ထင်တာ။

ဒါပေမဲ့ ...

သူက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ နောက်မှ ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရိပ်၊ ဒီလောက် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေ တဲ့ ကော်ဖီကို မှုတ်သောက်ရမယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား၊ ဒီလောက် ဆင်ခြင်တုံတရား နည်းပါးရတယ်လို့ ”

“ ... ”

“အခု ပတ်ဝန်းကျင် မြင်မကောင်းဖြစ်ပြီ”

“မပြောပါနဲ့ နိုင်ရယ်၊ သူ့ခမျာ ပူသွားရတဲ့ အထဲ၊ သူလည်း သတိလ က်လွတ် ဖြစ်သွားတာ နေမှာ ပါ”

“ဘာသတိလက်လွတ်လဲ၊ ဒီလောက်အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေ တာကို မမြင်ဘူးလား၊ သူ့ကိုက ရှုပ်ပြာရှုပ်ပြာနိုင်တာ”

“ကို”

ကိုယ့်ချစ်သူဆိုသူက ကိုယ့်ကို နှိမ့်နှိမ့်ချချပုံစံ ပြောလိုက်တော့ စော စောက သည်းခံသမျှ တွေက ရုန်းကြွေခုန်ထလာသည် ။ အခြား မိန်းက လေးချင်းရှေ့မှ ဒီလိုအပြောခံရတာ ဘယ်လောက် ရှက်ဖို့ ကောင်းပါသ လဲ။

“နင် ... အဲဒီလိုပြောရအောင် သူက နင် ရွေးချယ်ထားတဲ့ ချစ်သူပဲ လေ၊ ချစ်သူကို ဂရုစိုက် ပေးရမှာ မဟုတ်ဘူး လား”

ခဏအသံတိတ်သွားပြီး သူ နွေရိပ်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကာ ... တစ်ရှူးစကိုလည်း ထုတ်ယူပေးပြီး ...

“ရော့ ... သုတ်လိုက်”

“ ... ”

နွေရိပ် သူပေးတဲ့ တစ်ရှူးကို မယူဘဲ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ထပ်ယူပြီး သု

တ်လိုက်၏။ ဒါကို ...

“တွေ့လား ပေးတာကို မယူဘူး၊ အဲဒါတွေ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာ”

“ဘာ”

“နင် သိလား ဂမုန်း၊ နင်သာ ဂျပန် မသွားခဲ့ရင် သူနဲ့ ငါ ခုလို ချစ်သူ တွေ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ”

အဲဒီစကားက ဘာစကားလဲ။

“နိုင်ရယ် ... နင်ကလည်း စ,စရာမရှိ စ,နေပြန်ပြီ”

“ငါ စ,တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အတည်ပြောတာ”

“အစအနောက်သန်တဲ့ နင့်အကျင့်ကို နင် ဖျောက်သင့်ပြီ နိုင်၊ တော်ကြာ ရိပ် စိတ်ဆိုးနေ ဦးမယ်”

“ဆိုးတယ်”

“ဟင်”

အသံတုန်တုန်နှင့်ပြောပြီး နွေရိပ် ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်၏။ စ,တာ ဒီလို စ,စရာလား။ သူနဲ့ နွေရိပ် ချစ်သူဘဝမှာ စခဲ့နောက်ခဲ့ တာတွေ ရှိခဲ့သားပဲ။ ဒီလောက်အထိတော့ တစ်ခါမှ အခံရမခက်ပေ။ သည်းခံနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာ လွန်နေပြီမို့။

“ရတယ် ကိုစစ်နိုင်သွေး၊ ရှင့်ဘဝမှာ ကျွန်မ မလိုအပ်တော့မှန်း ထင်ထင်ရှားရှားကြီးကိုပဲ သိလိုက်ပါပြီ၊ ဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတဲ့ အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ စ,တာပဲဖြစ်ဖြစ် တကယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ စကားနဲ့ တင် ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်ကို ကျွန်မ ခန့်မှန်းလို့ ရပါတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ ကို ရှေ့ဆက်မတိုးချင်တော့

ဘူးဆိုရင်လဲ ရပ်ကျန်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မကလည်း နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး လက်မပြဘူး”

“ရိပ်”

“...”

“ဟဲ့ ... နိုင် ပြောဦးလေ”

“ရိပ်”

သူ ချက်ချင်းထရပ်ပြီး လက်ဆွဲထားပေမယ့် ...

“လူတစ်ယောက်က တစ်ယောက်အပေါ် အပြစ်မြင် လာပြီဆိုရင် ... ဒါ စိတ်ပျက်ခြင်းပဲ ကိုစစ်နိုင်သွေး၊ ရှင် စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါ။ ကျွန်မ သွားမယ်၊ ဒီနေရာက ရှင်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ လမ်းခွဲခြင်းမှတ်တိုင်ပဲပေါ့”

“မဟုတ်တာ ရိပ်”

ဂမုန်းစံပါ ထရပ်ပြီး တားပေမယ့် နွေရိပ် လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ခပ်သွက်သွက်ပဲ ထွက်လာခဲ့တာ သူတို့ မှာ ဇာတ်လမ်းဟောင်းရှိရင် ပြန်ဆက်ကြပေါ့လို့ စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ခဲ့တာ။ အပြင်ကို ထွက်လာတော့ လျှပ်စီးတွေလက်ပြီး မိုးတွေ ရွာနေခဲ့သည် လေ။

“ဦး”

“ဝေါ ... ဝေါ”

“ဂျိမ်း”

မိုးခြိမ်းသံ ကြားတာတောင် ရင်ထဲက အပူမီးကြောင့် နွေရိပ်ကြော့ က်ရကောင်းမှန်းမသိ။ မိုးရေစက်တွေနဲ့ ရောနှောကာ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်စက်တွေက လုံးထွေးနေလျက် မိုးစက်မှန်းမသိ မျက်ရည်မှန်းမ

သိပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုနေပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ထဲက အပူကိုတော့ မိုး
ရေစက်တွေက ငြိမ်းသတ်မပေးနိုင်စွာ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ...

ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်းမသိ။ ဦးတည်ချက်မဲ့နေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေက
လည်း ကိုယ် ဘယ်နေရာ ရောက်နေသလဲ မသိအောင်ပင် အသိတရား
ကင်းမဲ့နေခဲ့သည် လေ။

အဲဒီနေ့မျိုးတိုင်းကို နွေရိပ် မုန်းတယ်။

သူ့ကိုလည်း မုန်းတယ်။

ချစ်လွန်းလို့ မုန်းခဲ့တာ စုဠသုဘဒ္ဒါရဲ့ အမုန်းမျိုးနဲ့ ပါ။ စုဠသုဘဒ္ဒါက
ခါချဉ်ကောင်ကြောင့် အငြိုးကြီး မုန်းတတ်ခဲ့သလို နွေရိပ်အမုန်းတွေက
လည်း ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်ကနေ အစတည်လာ ခဲ့တာလေ။

“သမီး”

“...”

“ဟဲ့ ... သမီး နွေရိပ်သွင်”

“အင် ... ဟင်”

“မေမေ ကြည့်နေတာ သမီး အဲဒီမှာ မတ်တတ်ရပ်နေတာကြာပြီ၊
ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဪ ... မေမေ”

မေမေရောက်လာမှ ပဲ နွေရိပ် စိတ်တွေကို အတိတ်ဆီမှ နှုတ်ထွက်ခွ
င့်ပြုလိုက်၏။

“ဒီလောက်တောင် ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ ဟိုရောက် ဒီရောက်ပါပဲ၊ မိုးက ရွာနေတော့လေ”

“မေမေ ကော်ဖီပူပူလေး ဖျော်တိုက်ရမလား”

ကော်ဖီပူပူဆိုသောကြောင့် လျှာပေါ်မှာ ချက်ချင်းပင် ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွားသလို လောင်မြိုက် ခြင်းခံလိုက်ရ၏။ ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်ရဲ့ ရာဇဝင်က လှမှ မလှခဲ့ပဲလေ။

ကြာခဲ့ပြီပေမယ့် ...

လျှာပေါ်မှာ တော့ အငွေ့တထောင်းထောင်းမြင်တိုင်း ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်သွားတတ်မြဲပါ။

“နေပါစေ မေမေ ... သမီး ကော်ဖီပူပူ မကြိုက်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီပဲဥစ္စာ”

“ဒါဆို ... အနွေးထည် ထပ်ဝတ်ထားလေ”

“ဟုတ် ... မေမေ”

တော်လောက်ပါပြီဆိုပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည့်တိုင် မိုးကတော့ ရွာနေဆဲပါ။ အပြင်မှာ မိုးတွေ ရွာသလို ...

နွေရိပ်သွင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ လည်း ...

အမုန်းမိုးတွေ တဝုန်းဝုန်း ရွာသွန်းနေဆဲပါ။

အခန်း (၂)

စင်တာထဲမှာ ဈေးလျှောက်ဝယ်နေတဲ့ နွေရိပ်တို့ အုပ်စုမှာ ကြည့်သာ ကြည့်နေပြီး နွေရိပ်က ဘာမှ မဝယ်ဖြစ်သေးပေ။ မျိုးစန္ဒာမောင်နဲ့ ဝါဝါစိုးကသာ ဝယ်နေတာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု။ နွေရိပ်က ပစ္စည်းတိုင်းကို အမြင်တိုးတာမှ မဟုတ်ပဲလေ။ ကြိုက်ပြီဆိုရင်လည်း သူများ အမြင်တိုးတိုးမတိုးတိုး ဂရုစိုက်တတ်တာမှ မဟုတ်တာ။

“နွေရိပ်”

“ဟင်”

“အခုထိ နင် ဘာတစ်ခုမှ မဝယ်ရသေးပါလား၊ ဒီနေ့ ဝယ်ရော ဝယ်ဖြစ်ဦးမှာ လား ပြောပါဦး”

“ဝယ်မှာ ပေါ့ ... ငါကြိုက်တာ မတွေ့သေးလို့ ပဲ ဥစ္စာ”

“ချေးကလည်း များ လိုက်ပါတီ”

“အပေါ်ထပ် ပြန်တက်မလား”

“ကောင်းသားပဲ”

“အေး ... ငါတို့ ကတော့ ခြေတိုမယ်”

“အမယ်လေး မောင်ရယ် ... ခြေတိုတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာမှ ပူမနေနဲ့ ကိုပေါင်တိုလို နင့်ကို ငါ တောင်းထဲထည့်ရွက်ပျံ့မယ် ... လာ”

နွေရိပ်ခေါ်တော့ လိုက်ခဲ့ကြရပြန်၏။ တစ်ဆိုင်ဝင်ပြီဆို ကြည့်လိုက်တာ ကြည့်လိုက်တာမှ ကြည့်လို့ မဆုံးနိုင်။

နောက်မှ ...

“ဒီအင်္ကျီလေး လှတယ်နော်”

“လှတယ် ... လှတယ်”

ဝါဝါစိုးက ပြောလိုက်တာ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပါ။ မောင်ကတော့ ...

“ကြိုက်တာတွေလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ဒီအင်္ကျီရှိနေတဲ့ ဒီဆိုင်ကို တောင် ကျေးဇူးတင်ရမလိုပဲ၊ ဆိုင်ရှင်ကို ထိုင်ကန်တော့ချင်စိတ်တောင် ပေါက်တယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ အစ်မရယ် ... ငရဲကြီးနေပါ့မယ်”

ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသော ကောင်မလေးက အင်္ကျီတွေ ထပ်ချိတ်ရင်း လှည့်ပြောလေ၏။ နွေရိပ်ကတော့ အင်္ကျီကို သဘောကျပြီဆိုတာနှင့် လက်ထဲက မချတော့ပေ။

“နင် ကြိုက်တယ်မို့လား နွေရိပ်”

“အင်း ... ကြိုက်တယ်”

“ကြိုက်တယ်ဆို ယူလေ”

“နေပါဦးဟဲ့ ... နောက်ထပ်ကြည့်ပါရစေဦး”

“နောက်ထပ်ဆို နာရီဝက်တော့ စောင့်ရမှာ ကျိန်းသေတယ်”

“နင်တို့ ကလည်း ဟယ် တကတဲ ပွစိပွစိနဲ့၊ ပါးစပ်တွေက လေမျိုးရှစ်ဆယ် စားထားသလား မသိဘူး၊ မြည်းအီးပေါက်တဲ့ အတိုင်းပဲ”

“ကောင်မ ထို့”

မောင်က ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ လုပ်ပြလေတော့ နွေရိပ်က မျက်စောင်းထိုးလေသ
ည်။ သူတို့ သုံးယောက်က ဘယ်သွားသွား ချိန်းပြီးမှ သွားကြတဲ့ ရဲဘော်
ရဲဘက် သူငယ်ချင်းတွေ။ ကိုယ်စီ အလုပ်ထဲမှာ ရှိနေ ကြရင် အနည်းဆုံး
တစ်နေ့ ဖုန်းတစ်ခါဆက်ဖြစ်အောင် ဆက်ရမှ စားလို့ ဝင် အိပ်လို့
ပျော်ကြသူတွေ ပဲပေါ့။

နွေရိပ် အသည်းကွဲတုန်းကဆို ...

နွေရိပ် ဒေါသဖြစ်တော့ သူတို့ လည်း ဒေါသတွေထွက်။ နွေရိပ် ငို
တော့ သူတို့ လည်း လိုက်ငို ကြသည့်အထိပါပဲ။ စစ်နိုင်သွေးကို နွေရိပ် မှ
န်းပြီဆိုတော့ သူတို့ လည်း ခါးခါးသီးသီးဖြစ်ကြတာပဲ လေ။

နွေရိပ်နဲ့ စစ်နိုင်သွေး ချစ်သူဘဝမှာ ...

နွေရိပ် ပျော်နေရင် သူတို့ မှာ နွေရိပ်အကြောင်းတွေ နားထောင်ပြီး
သူတို့ ပါ ရင်ခုန်ပျော်ရွှင် ခဲ့ကြရသည် မဟုတ်လား။

“အယ်တော့”

“ဘာလဲဟ ... အလန့်ထန်းလျက်နဲ့ ”

“ဟိုအင်္ကျီလေးလည်း လှတယ်”

“အဲဒါများ ကိုယ့်ရည်းစား သူများ နဲ့ တွဲသွားတာ မြင်လိုက်တဲ့ အတို
င်းပဲ”

“မျက်စောင်းကြားမှ ပြာကျသွားချင်ပြီ ထင်တယ်”

မပြောခင်ကတည်းက မျက်စောင်းက ထိုးပြီးနေပြီ။ ရည်းစားဆိုတဲ့
အသံကို နွေရိပ် ကြားကို မကြားချင်တာ။ နောက်ထပ် နှလုံးသား တစ်ခု

အပိုမရှိတဲ့ အတွက် ကိုယ်လည်း အပူမရှာချင်သလို သူများ အကြောင်း ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။

“ကဲ ... ကြည့်ဦး”

“ရပြီ ... ဒီနှစ်ထည်ပဲ ယူတော့မယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့ ”

နွေရိပ် အင်္ကျီနှစ်ထည်ကို ယူမယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး ဆိုင်ရှင်လက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်၏။

အင်္ကျီတွေကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး ပိုက်ဆံပေးပြီးလို့ ထွက်လာခဲ့ကြစဉ်

...

“ဟာ”

“အမေ့”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့”

ရင်ဘတ်တစ်ခုနှင့် ဝင်တိုးမိပြီး နွေရိပ် သူ့အင်္ကျီကို ဆုပ်ကိုင်မိ၏။ ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲလိုက်တာ လေ။ သူကလည်း နွေရိပ်ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်မိလျက် သားမို့ နွေရိပ် အတင်းသတိရပြီး နောက်ဆုတ်လိုက် လေလျှင် ...

“အ”

“ဟင်”

ဆံပင် တင်းခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် နောက်မဆုတ်နိုင်ဘဲ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး ဖြစ်သွားပြီးနောက် ...

“တောက် ... အရေးထဲ ဘာနဲ့ ငြိနေတယ် မသိဘူး”

“ခဏနေဦး ... ဒီမှာ ကြံကြံဖန်ဖန်ပဲ ဖြစ်နေတာ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဆိုမှ ကြံကြံဖန်ဖန်ပဲဗျ၊ ကျွန်တော့်အင်္ကျီကြယ်သီးနဲ့ အစ်မဆံပင် ပတ်နေတာ”

“လုပ်ပါဦး”

“လုပ်နေတာပဲ၊ အစ်မက အတင်းနောက်ဆုတ်နေတာကိုး၊ ဆံပင်တွေ ပြတ်ကုန်ဦးမယ်”

“ပြတ်ပစေ”

“နေဦးလေ ... ဒီမှာ လုပ်ပေးနေတာကို”

“တောက်”

ကြံကြံဖန်ဖန် ငြိရတယ်လို့ ။ နွေရိပ် သတိမမူမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသဖြစ်မိ၏။ ယောက်ျားတွေဆို သေးသေးကြီးကြီး မပတ်သက်ချင်ပါဘူးဆိုမှ ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်မိတဲ့ အဖြစ်လေ။ အဲဒီလို ရင်ဘတ်နဲ့ ထိတွေ့သွားတဲ့ ခေါင်းကို ချက်ချင်းပြေးလျှော်ပစ်လိုက်ချင်တာ။

လျှော်တာတော့ လျှော်ပစ်မှာ ပါ။ အခုချက်ချင်းက မဖြစ်နိုင်လို့ သာပေါ့။

“ရပြီ”

“ကျေးဇူးပဲ”

“ဟင်”

ဖျတ်ခနဲ မော့လာတဲ့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတဲ့ ပိုင် ... ပါးစပ်ပင် ပွင့်ဟသွားလေ၏။

လှလိုက်တာ ...

ကျေးဇူးတင်စကားပြောတာကို တုံ့ပြန်နိုင်ဖို့ မပြောနဲ့ မျက်တောင်ခတ်ဖို့ ပင် မေ့လျော့ကာ အသက်မရှူသံတွေတောင် မှန်ရဲ့ လား မသိ။

ရှေ့ဘဝက ဘယ်လိုဆုတောင်းကောင်းခဲ့လို့ ဒီလောက် လှနေပါလိမ့် ။ မြင်လိုက်ရတဲ့ သူ့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းသွားစေမယ့် အရိုင်း အလှမဟုတ်သော အယဉ်ဆုံးအလှနဲ့ ဖမ်းစားနိုင်ခြင်းပါ။

သူကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ ...

ဆတ်ခနဲ ထိုမျက်နှာက ပြန်လွှဲပြီး ထွက်သွားလေတော့ -

“ဟာ ... မ”

“...”

“မ”

အသိမိတ်ဆွေတွေမှ မဟုတ်ကြတော့ ဘယ်လှည့်ကြည့်ပါတော့မလဲလေ။ ဆက်လိုက်ဖို့ ကျ တော့လည်း ကိုယ့်လုပ်ရပ်က သရုပ်ပျက်သွားနိုင်တာမို့ ရပ်ကျန်ခဲ့ရခြင်းမှာ ...

ရင်ထဲတော့

သူ့ရင်ဘတ်ထဲက တစ်ခုခုကို ဆွဲနှုတ်ယူသွားသလိုပါ။

အခန်း (၃)

ပိုင် အင်္ကျီချွတ်ပြီး ပစ်ချမလို့ လုပ်ပြီးမှ မဆံပင်တွေကိုမှ ရွေးချယ်ပြီး ငြိခဲ့တဲ့ အင်္ကျီကြယ်သီး လေးကို အမှတ်တရ လက်နှင့် ကိုင်ကြည့်နေမိ၏။ ရွှေချသိမ်းထားချင်လိုက်တာ။ ကိုင်ကြည့်နေရင်း ကြယ်သီးမှာ ညပ်နေတဲ့ ဆံပင်ချောင်းလေးကို မြင်လေလျှင် ဝမ်းသာအားရ ဟန် ပြုံးမိသွားပြီး ထိုဆံပင်ချောင်းလေးကို ဆွဲနှုတ်ယူလိုက်၏။

သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ ...

ဆံပင်စက တွဲလောင်းကျနေတာ သူ သတိမထားမိခဲ့တာ။ လမ်းမှာ ပြုတ်ကျမကျန်ခဲ့တဲ့ အတွက်ပဲ ကျေးဇူးတင်ရမည်။ ဆံပင်က တစ်ချောင်းတည်းပေမယ့် အရှည်ကြီးလေ။ ဒါကို သူ မသိပေမယ့် သူများ တွေတော့ မြင်ချင်မြင်နေကြမလား။ တွေးကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတာ ဘာလဲတော့မသိ။

မ,နာမည် ဘယ်သူလဲ ...?

ဘယ်မှာ နေတာလဲ ...?

ဘာအလုပ်လုပ်လဲ ...?

ချစ်သူရှိလား ...?

အပျိုလား ...?

အိမ်ထောင်နဲ့ လား ...?

သိချင်စိတ်တွေက ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ။ ရှေးရေစက်ရယ် ဒီလောက်တွေ့ဆုံမှုလေးနဲ့ တော့ ကုန်မသွားပါနဲ့ ။ မနဲ့ နောက်ထပ် ဆုံခွင့်ပေးပါ။

“သားရေ”

“...”

“သားငယ်”

“ဗျာ”

မေမေ့ခေါ်သံကြောင့် ပိုင် ဖျာဖျာသလဲ ပြန်ထူးပြီး စက္ကူတစ်ရွက်ကို ရှာ၍ လောလောဆယ် ဆံချည်မျှင်လေးကိုထုပ်ပြီး ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ထိုးထားလိုက်၏။

“အောက်ထပ်မှာ သားသူငယ်ချင်းတွေ ရောက်နေတယ်၊ မေမေ အဲဒါ လာပြောတာ”

“ဟုတ် ... မေမေ သား အခုပဲ လာခဲ့မယ်”

“အခု ... သား ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အင်္ကျီလဲနေတာပါ မေမေ”

“အေး ... အေး ... မြန်မြန်လာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ် ပီတိဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ကျမှ သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာတယ်ဆိုလို့ မေတ္တာပို့လိုက်ချင်ပေမယ့် ရောက်လာတာလည်း ကောင်းပါတယ်။ သူမနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို တစ်ယောက်ယောက် ကို ပြောပြချင်နေတာဆိုတော့လေ။

ပြီးတော့ ...

နောက်ထပ် တွေ့ချင်တာတွေရော၊ မ၊အကြောင်း ဘယ်လို စုံစမ်းရမလဲဆိုတာရော၊ သူငယ်ချင်းတွေဆီမှာ အကြံလေး ဉာဏ်လေး တောင်းရမှာ ပေါ့။ ဒါကြောင့် သူ အင်္ကျီလဲပြီး ခပ်သွက် သွက်ပဲ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

“မင်းတို့ ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဒီမှာ ပြောစရာစကားတွေမှ အများကြီးပဲ”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

နေမျိုးပြောတာကိုပဲ ဟံသာက အထကောက်၍ ...

“ပန်းစံပယ် ... နန်းလယ်မပေါ်ခိုက်ဟာမို့ ... အလိုက်တော် တန်သင့်ရုံပါ ... စံပွင့်ကို ကုံးရတယ် ... ထွေးညှိလေးရယ် သေးဆိုတာ မတ်တတ်ပေါက်ရတယ်”

“ဟေ့ကောင်”

“ဟမ်”

“ဘာတွေ ထ၊ဟောင်နေတာလဲ”

“မင်းပဲ ဆိုစမ်းပါဦးဆို”

“မင်းကို သီချင်းဆိုခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး သူတောင်းစားရဲ့ ”

“သိသားပဲ ... ငါ သူတောင်းစားဆို မင်းညီမကို လာတောင်းဦးမှာ ”

“လာခဲ့ ... ဖြတ်ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

“ဟင် ... ဘာကိုလဲ”

“ခြေထောက်ကိုပြောတာ”

“ကဲ ... တော်စမ်းပါ၊ ဒီမှာ ရင်တွင်းဖြစ်စကားတွေ ပြောမလို့ ဟာကို၊ မင်းတို့ သူငယ်ချင်း ဟတ်ထိလာတယ်ကွ၊ ဟတ်ထိလာတယ် သိလား။”

“ဟေ”

ပိုင့်စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ အံ့သြသလို ဖြစ်သွားကြ၏။ ဖြစ်ဆို ဒီကောင်က မိန်းကလေးတွေ လှတိုင်း၊ ချောတိုင်း သဘောကျတတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ သူကိုယ်တိုင်က ခေတ်နဲ့ အညီ ဝတ်စားဆင်ယင်ပေမယ့် မိန်းကလေးတွေကျ ခေတ်ဆန်ရင် ကြည့်မရဘူးတဲ့ ။ မယဉ် မရိုင်းလေးနဲ့ ကျက်သရေရှိနေမှ သဘောကျတတ်တဲ့ ကောင်က အခု ဟတ်ထိ လာပြီဆိုတော့လေ။ ကျောင်းပြီးတာတောင် ရည်းစားသနာမထားခဲ့တာကိုသာ တွက်ကြည့်ပေါ့။

သူပြောဖူးတဲ့ စကားက ...

ပညာရှာတဲ့ အရွယ်မှာ ပညာရှာတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ နှလုံးသား ရေးကိစ္စကြောင့် စိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ငါက မိန်းကလေးတွေကို အပျော်မတွဲချင်ဘူး။ ကိုယ့်စိတ် ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုအတွက်နဲ့ သူတစ်ပါး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ချင်ဘူးတဲ့ လေ။

ငါက ...

ငါ တကယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေး ငါ လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေးကိုပဲ တွဲမယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ ကောင်။ အခု ဟတ်ထိ လာပြီဆိုတော့ မိန်းကလေးက ပေါ့သေးသေး တော်ရုံတန်ရုံတော့ ဟုတ်မှာ မဟုတ်ပေ။

“မင်း ဟတ်ထိလာတယ် ... ဟုတ်လား ... ပိုင့်”

“ဟုတ်တယ်ကွ ... ငါ့ကိုယ်ငါ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး။ တစ်ခါမြင်ဖူးရုံ

နဲ့ အရူးအမူးကို ဖြစ်သွားခဲ့တာ၊ အရမ်းလှတာပဲကွာ၊ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေး
နဲ့ ကို လှတာ”

“အဲ ... ဖြေဆေးမရှိဘူးထင်တယ်”

“သူနဲ့ ငါ ဆုံတဲ့ ပုံကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် ထူးထူးဆန်းဆန်းကွ”

“ပြောပါဦး”

နေမျိုးနဲ့ ဟံသာ စိတ်ဝင်စားသွားကြပြီး ခါးကိုင်းလာကြ၏။ ဒါမျိုး စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင် ဘယ်နှယောက် ရှိနိုင်မှာ မို့လို့ လဲ။

“သူနဲ့ ငါ တွေ့ကြတာ ဒီလိုကွ”

ဒီလိုကနေအစချီပြီး ပိုင် လုံးစေ့ပတ်စေ့ပြောပြလိုက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေမျက်နှာပေါ်မှာ ရောင်စဉ်ခုနစ်ဖြာ။ ပြုံးစေ့ဖြစ်သွားလိုက်၊ အံ့ဩရိပ်တွေ လွှမ်းခြုံသွားလိုက်ပေါ့လေ။ ပိုင်စကားဆုံး သွားသလိုရှိမှ ဟံသာက ...

“ဒါဆို ... မင်း အင်္ကျီကြယ်သီးက ကျူးပစ်ပေါ့”

“ရမ်းမပြောနဲ့ ဦး ... ဘာကျူးပစ်လဲ၊ ဝင်တိုက်မိရုံကလွဲပြီး ဘာမှ လည်း သူ့အကြောင်း မသိရဘဲနဲ့၊ ခုမှ ဒီကောင့်ကိစ္စက သမုဒ္ဒရာထဲ အပ်ကျပျောက်တာ ရှာရမလိုဖြစ်နေပြီ”

“အေးကွာ ... ငါလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“ရွှေမင်းသားက စင်ဒရဲလားကိုရှာတာ ဖိနပ်နဲ့ ဆိုတော့ တော်သေးတယ်နော်၊ မင်းကိစ္စက ဆံပင်တစ်ချောင်းနဲ့ ရှာရမှာ ဆိုတော့”

နေမျိုးစကားစကိုဖြတ်ပြီး သက်ပြင်းလည်း ချ၊ ခေါင်းလည်း ခါလေ၏။

“အေးကွ ... ဆံပင်တစ်ချောင်းနဲ့ ခေါင်းမှန်သမျှ လိုက်တပ်ကြည့်ရဖို့ က ဖိနပ်လောက် မလွယ်တော့ ခက်သား”

“လိုက်တပ်ကြည့်ရင် ကျိန်းသေတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ပါးရိုက်ခံရဖို့ ”

ပြောပြီး ဟံသာက ပါးဖောင်းပြလေ၏။ သူပြောလည်း ပြောစရာဖြစ် တာကိုး။ ဘာမှ သဲလွန်စ မရှိတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုရှာကြမလဲ။ ကံကိုပုံချပြီး ကံမကုန်ရင် ပြန်ဆိုကြမှာ ပါလို့ ပဲ တွက်ရ တော့မှာ ပေါ့။

“အခု မင်း အဲဒီဆံပင်ကို ဘာလုပ်ထားလဲ ပိုင်”

“ဘာလုပ်ရမှာ လဲ သိမ်းထားတာပေါ့”

“အရူး”

နေမျိုးက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောချလေ၏။ ဟံသာကပါ ...

“ခေတ်သစ် သိဝိဘုရင်ကြီးပေါ့ကွာ၊ ရူးခွင့်ရှိတုန်း ရူးရတာ ... ရူးသာ ရူး၊ တို့ မှာ ရူးခွင့်ကြုံချင်တာတောင် မရူးရဘူး၊ တို့ များ မစားကောင်းတဲ့ အသီးတွေကျနေတာပဲ”

“ကိုယ်က ကြိုက်တာတော့ ရှိတယ်မို့လား”

“ကိုယ်ကတော့ ကြိုက်တာပေါ့၊ အပျိုဆို အကုန်ကြိုက်တယ်”

“နှာဘူး”

ပြောရင်း ပိုင်က ဟံသာနှာခေါင်းကို လိမ်ဆွဲလေသည် ။ နှလုံးသား ဆိုတာ တပ်သားများ လို ဝီစီမှုတ်ပြီး အမိန့်ပေးလို့ မှ မရပဲလေ။ ခဏ လေး မြင်လိုက်ရတဲ့ မျက်နှာလေးကို မမေ့နိုင်စွာ စွဲလမ်း သွားမိတာကို

ဘယ်လိုတားဆီးထိန်းချုပ်ရမလဲ။ ရင်ခုန်သံတွေရဲ့ အလိုဆန္ဒအတိုင်း စီး
မျောလိုက်ပါ နေချင်တဲ့ စိတ်က ...

မ ဘယ်ကလဲ ...

ဘာအလုပ်လုပ်ပြီး ဘယ်နေရာတွေကို သွားနေကျလဲဆိုတာတွေပဲ
သိချင်နေမိသည် ။ ငှက် တွေလို အတောင်ပံပါရင်တော့ လေထဲကနေ
ဝဲပြီး လိုက်ရှာရရဲ့ ။ အခုတော့ အတောင်မပါတဲ့ လူသား ဖြစ်ခြင်းအတွက်
ရပ်ကျန်ခဲ့မိတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုပဲ အားမလို အားမရဖြစ်ကာ ဒေါသထွက်
ချင်မိ၏။

အဲဒီနေ့က ကြည်ဖြူတာ မကြည်ဖြူတာထား။ တစ်ခုခု သဲလွန်စရာ
အောင် လိုက်မေးလိုက်ရ အကောင်းသား။

“ကဲ ... ပိုင်”

“အင်း ... ပြော”

“တို့ ပြောထားတဲ့ ကိစ္စ မင်းစဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ဘယ်ကိစ္စလဲ”

“အင်တာနက်မှာ မင်းဆိုတဲ့ သီချင်းတင်ဖို့ ကိစ္စလေကွာ”

ပိုင် တွေခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ သူက သီချင်းဆိုတာရော၊ ရေးတာရော
ကို ဝါသနာကြီးသူလေ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင်ရေးထားတဲ့ သီချင်းတစ်ပု
ဒ်ကို သူကိုယ်တိုင်ပဲဆိုပြီး အသံသွင်းထားတာ။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ငချ
ည် ကိုယ်ချည်တာပေါ့။ သူများ မချည်မှာ ကို စိုးပြီး မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေခဲ့တာ။

ဒါကို ...

သူငယ်ချင်းတွေက တင်ကြည့်ဖို့ တိုက်တွန်းနေကြတာလေ။

“တို့ က မင်းကို ယုံကြည်လို့ တိုက်တွန်းနေတာနော်၊ မင်းက ဘာကိုကြောက်ပြီး တွန့်ဆုတ် နေရတာလဲ”

“မတွန့်ဆုတ်ပါဘူး ... ငါ တင်မှာ ပါ”

“တင်မယ်ဆို တင်လေကွာ၊ ဘာကို အချိန်ဆွဲနေတာလဲ”

“အေးပါ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းတို့ ပြောတာနဲ့ ငါ တစ်ခုတောင် သတိရသွားပြန်ပြီ”

“ဘာလဲ”

“မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ သိချင်းတစ်ပုဒ်ရေးဖို့ ”

“ကောင်းသားပဲ လုပ်ကွာ”

“မင်းတို့ ကလည်း မကောင်းတာ ဘာမှ ကိုမရှိဘူး”

အဲဒါ တကယ်၊ ပိုင် ဘာပဲလုပ်လုပ် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်လို့ အမြဲ ထောက်ခံကြသည် ကိုပဲလေ။

*